

SLOVENEČ.

Političen list za slovenski národ.

Pe pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicijska, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 143.

V Ljubljani, v torek 25. junija 1889.

Letnik XVII.

Odmevi.

V.

Neovržna istina je, da so živli v našem narodu, ki nočejo z nami hoditi, ker jih motijo in ovirajo „liberalna“ načela, in vsled tega že zdaj pred deželnozborskimi volitvami sejejo razpor med narod za bodoča leta.

Mi umejemo radikalno smer v narodnem oziru, ki naj dramo mlačne, budi zaspane in podžiga k odločnejšemu narodnemu delovanju, ki naj poživlja in vzdržuje navdušenje za vse naše narodne ideje, za katere so se toliko let trudili in trpeli naši predniki in sovrstniki ter prinašali žrtve na domovine žrtvenik. Ljubezen do domovine in naroda prekipuje pri tem ali onem z večjo ali manjšo gorečnostjo, in ta ljubezen izpodbada tudi k večjim činom. Iskrenejši in ognjevitejši temperamentni morejo v mnogih stvareh nadkriljevati druge v navdušenju za narodno stvar. Vse to dobro razumimo in tolmačimo, ker raznovrstno hrepenenje po narodnem delu se poraja iz različnosti človeških značajev.

Toda kar nekateri našinci počenjajo in javljajo v najstarejšem slovenskem dnevniku, navdaje mnoge starejše in mlajše rodoljube z nemilo slutnjo. Vsi-li hočejo slovenskemu narodu vse ideje nemško-židovskega liberalizma. Iz nemščine prelagajo v slovenščino vse fraze, s katerimi pitajo in krmijo priprosti ljud, da bi jim v kočljivih rečeh ne mogel pogledati na dno; opičijo se po slabih tujih nazorih in zanašajo med narod pri vsaki priliki nemško doktrinarstvo, ki ne more rešiti ne učenika, še manj pa učenca.

Mlajši razumniki razglašajo lehkomislna in glupa gésla o klerikalizmu, o želji duhovščine po nadvladi, zlasti v ljudski šoli, o kapelanokraciji, o brizinskih škofih, nazadnjaških težnjah mračnjakov itd. itd. Sploh opazujemo čudno prikazen, da se vsako gnilo géslo in vsaka na videz lepa fraza, vsak političen nesmisel, ki se pojavi na površji izprijenega življenja in sebičnosti naših protivnikov, nemško-

židovskih liberalcev, takoj vdomačijo v slovensko-liberalnem taboru. In tako bi ohranili pristno slovensko življenje, tako obvarovali narod giljotine potujčenja?! Ali bode edino le jezik rešil narod propada? Ne, in to umevajo že priprosti ljudje, ki naravnost povedo vsakemu v obraz: mi hočemo moža iz-med svoje srede kot zastopnika v javnem življenju, ki pozna naša bremena, naše skrbi, ki vé, kje nas čevlji žuli. In ti priprosti ljudje ne poslušajo več visokoletečih, nerazumljivih jim predavanj o „svetski kulturi“. Prišel bode čas, in je že blizu, ko bode ves narod vpil: dajte nam kruha in ne kamenja! Krušno vprašanje, socialna beda prisilila bode narod do tega. In tedaj se bode narod oklepal onega, ki mu bode hotel in mogel tešiti lakoto; vajetov pa tedaj ne bodo imeli v rokah Krutorogovi in ožji njegovi somišljeniki, temveč možje, ki praktično mislijo in računajo z dejanskimi potrebami in razmerami naroda.

„Nedelavni ne moremo biti“, zakliče emfatično „Narodov“ člankar, „kakor so naši Mahniči“. Na misel nam pride prizor iz dijaškega življenja. Dijaki, izvrstni peveci, so peli svojemu učitelju ob godu podoknico. Sošolec, ki ni poznal čudnih kljuk in znamenj pevskih, niti mu je narava podelila uglajenih ušes, svetil je svojim tovarišem z lojevo svečo. Po končanem petji oglasi se svetilec: Dobro smo jo rezali! Komentar naj si člankar sam naredi.

Nočemo pogrevati in opisavati načina, kako nekateri postopajo v sedanjem volilnem boji zoper narodno duhovščino na volilnih shodih in v „liberalnem“ časopisju. Zoper najhujše slovenske nasprotnike niso imeli naši rojaki toliko ostrih besedij in sramotilnih izrazov, kakor smo jih čitali v zadnjem času v dnevniku na Turjaškem trgu in njegovem Benjaminu. In taki ljudje hoté biti zastopniki in tolmači našega naroda v zakonodavnih zborih, ti naj bi ga vzgojevali politično, učili političnih krepostij, ki z najpodlejšim obrekovanjem in sumničanjem ometavajo vsakega, ki jim

je na potu! Nikdar ne bodo duhovščina in trezno misleči posvetni omikanci molčali k takemu ostudnemu početju, in tudi narod ni še tako zbežan, zato nam je porok zdrav razum njegov. Vrgli so parolo v déžl: sedaj smo mi gospodarji v deželi, nemčurje smo pogazili, duhovnikov nam ni treba. In to govoré mnogi možje, ki so ali hočejo večinoma po duhovskih hrbtih zlesti narodu na ramena. In duhovniki naj bi klečeplazili in k vsemu rekli „amen“?

Ali s tem brezozirnim početjem kaj pridobi „sveta“ narodna stvar, ko se v narodovo sredo trosi umeteljno prepir in neguje tuilstvo ter vsled nedostatka lastnih misel hoté nekateri vrtoglavec vse slovensko politično življenje vkovati v odurno šablono nemško-židovskega liberalizma in se ljudstvu zabičuje, da more izhajati in živeti brez duhovščine, ki mu je zvesta prijateljica in spremljevalka od zibelke do groba, ko se ščuje jedna ljudska vrsta proti drugi! Oglašajo se krivi proroki „na razpotji“ ter se trudijo, da bi narod razdvojili in tako skupnemu, močnemu nasprotniku omogočili zmago. Kam vede pogubna pot takozvane liberalne politike, o tem ne dvomi noben poznavatelj domače zgodovine.

Tako politiko ne smé izvajati noben narod, ako si hoče zagotoviti s trajnimi pogoji svoj obstanek. Takih eksperimentov ne smé delati velik narod, temmanj narodič, kakor je slovenski, ki je od vseh strani v nevarnosti. Mi bi se ne ozirali na skrajnosti te ali one frakcije v narodu. Izkušnja pa nas uči, da ta rakovina razjeda zdravo narodovo telo, ohlaja ljubezen do domovine, izpodkopava zaupanje do poštenih mož ter posredno ali naravnost smeši vero, ki je bila in mora ostati prvi pogoj našemu narodnemu svojstvu. Narod pa naj obrne hrbet tem krivim prorokom, in slovensko razumništvo vseh stanov, ki slepo ne prisega na tirade in rodomontade političnih čudakov, naj resno stori konec tem zmešnjavam, ki ostrupljajo naše javno življenje.

LISTEK.

Na bojišči.

(Črtica z laškega bojišča 1806. l.)

(Konec.)

Danica zaiskri na iztoku, in skoro nato razleti se tok žarkov, koji so razvneli na dragonskih čeladah ognjene odsrte. Konji so temno zrli, kakor bi slutili, da gredó važnemu dogodjaju nasproti. Tam v daljavi pa je bila videti megla vojnih oddelkov, valečih se proti sovražniku.

Solnce posveti izza oblakov in blesti v rosnih kapljah, zlaté plan in log in prouzročujoč na čelu jahačev mnogo pôtnih kapelj. Dragonci prijašejo na nizek holm in pred njihovimi očmi odpre se prizor, koji je vsakemu pretresal vse živce.

Njim nasproti videli so, kako se pomičejo neprijateljski voji, kakor valovi sinjega morja.

Spoten in ves zaprašen častnik preleti vrste ter se ustavi tik polkovnika. Sporoči mu nekaj, in v divjem diru odjaše zopet nazaj. Poljski rog se oglasi, in konji, kakor bi bili pribiti v zemljo, ob-

stojé. Grobna tišina nastane, samo konji so hrčali in nemirno bili s kopiti po razriti zemlji.

Nekaj trenutij čakajo. Kar ugledajo nad neprijateljsko vojsko oblček — in do njih ušes doleti bobneč zvok, pretresujoč zemljo. Strel iz topa. In za prvim oglasi se drugi, tretji. Topovi počeli so govoriti svoj gromoviti govor. Oblaki belega dima vznášali so se nad obema zboroma, koja sta se jeden drugemu bližala, skrivajoč pogubo v svoji sredi.

Med grmenjem topov pókale so salve iz pušk, in vse to se je spajalo v jedini grozoviti zvok, koji je odmeval po vzduhu in se tresla zemlja, ki je pregluševal in vlival v žile hrepenjenje — po človeški krvi. Obe armadi navalite in se sprimete kakor dva orjaška gada, ki se zvijata, sičeta, kot neizmerni valovi in zasajata svoje ostre strupene zobé v sovráženo žrtev. Pókaneje pušk utihne, dela samo bodak in se potaplja v topla prsa in popušča za seboj krvav sled. Glasovi iz tisočerih grl oglašajo se čez hrib in plan, da odmeva od neba in pregluša ušesa v pretresujočem jeku.

S krvavim obličjem in obvezano glavo pridirja zopet pobočnik, in jedva ga ugleda polkovnik, vže veli presunljivim glasom: „V diru naprej!“

Kakor se valí plaz v propad, navalé bojne vrste: konji z nategnjenimi vratovi in razpetimi nosnicami drvé se vprek, naprej — bližajoč se bliskovito razburjenemu morju. Pod konjskimi kopiti trese se zemlja; razburjeni vojaki hité na ravan. Razprostira se pred njimi krvavo pozorišče; sečno orožje tli jim v desnici, hrepeneč po zaželjeni žrtvi.

Našim dragoncem v bran postavi se močan oddelek Pijemontezov v štirikót (karé) z napérjenimi blestečimi bodaki. Zvok poljskega roga zazveni, dragonci ljuto napadejo sovražno gradbo. Bodaki odbijejo prve njihove vrste, toda kakor vihra naskoči drugi. V štirikótu napravi se odprtina, in skozi njo vsujejo se dragonci, s palaši v desno in levo sekajoč. Vskliki in ječanje, rotnje in veseli klici zaorijo proti nebu. Kakor ujede, sluteč toplo kri, napadejo dragonci posamične laške tolpe, sejaje smrt in sami padaje pod težo ubitih kónj.

Francelj je bil sicer otet nagle smrti, a videl je, da mu preti od drugod, ter móli potoma. Učila ga je takó slovenska mati, ta dobra mamica; morda je več videl ne bode. Gnan od nevidne moči in razjarjen drl je z drugimi vred naprej. Desnica njegova stiska jeklo, in pred očmi se mu kar temni.

Politični pregled.

V Ljubljani, 25. junija.

Notranje dežele.

Cesarjev odgovor pri sprejemu delegacij se glasi po besedah in v polnem obsegu: „Z odkritosrčnim zadovoljstvom sprejemam zadržilo zveste udanosti, katero sem ravnokar od Vas čul, ter se ginenim srcem spominjam neštivilnih izjav neomahljive zvestobe in udanosti do Mene, cesarice-kraljice in Moje hiše, ki so nam bile, izvirajoč iz vseh narodov monarhije, tolažilo in okrepičilo v Naši globoki tugi.

Niti v naših razmerah k inozemskim velesilam, niti v naši splošnji zunanji politiki se je kaj premenilo. Popolnoma zlozna z zavzniki se poteza naša vlada za mirovni razvoj stalno težavnega evropskega položaja.

Trdno upa, da se jej bo posrečilo ohraniti blagoslov miru vzlic neprestanemu oboroževanju, ki sili tudi nas, da ne prenehamo spopolnjevati svoje orožne sile.

Obžalovanja vredni sklep kralja Milana, odpovedati se prestolu, izročil je mej mladostjo kralja Aleksandra oblast v roke regentstva, katero je najformalneje zadržilo, da hoče ostati v prijateljskih odnosih nasproti Avstro-Ogerski. Navdajajo Me dobrohotni čuti za sosednje kraljestvo ter želim, da bi modrost in rodoljubje Srbov obvarovala deželo resnih nevarnostij.

V Bolgariji je red in mir in veselo je, kako vzlic težavnemu položaju stalno napreduje ta dežela.

Vedno oziraje se na finančne razmere monarhije trudila se je Moja vlada, kolikor mōči skrečiti skupno potrebnost vojne in mornarice na najpotrebnejše.

Vsled izvanrednih zahtev se ne moremo izogniti nadaljevanju onih vojaških naredb, za katere so se vlani zahtevali izvanredni krediti, dalje takih neodložljivih naprav, ki so neobhodno potrebne za ojačenje in višjo vojno sposobnost armade.

Dohodki Bosne in Hercegovine bodo tudi v tem letu tem gotoveje pokrili upravne troške obeh dežel, ker se mora naglašati, da stalno napredujete v gospodarskem oziru.

Priporočam Vam došle predloge vedno izkazani rodoljubni previdnosti ter se zanašam, da bodete z zaupno pomočjo podpirali Mojo vlado, ter Vas srčno pozdravljam.

Cesar je dovolil, da se v **Celovci** ustanovi dvorazredna državna rokodelska šola, in sicer v zvezi z obrtno nadaljevalno šolo in odprto risarsko dvorano. Pričela se bo s šolskim letom 1889/90.

Delegacije pričnō takoj delovati. Pričakuje se, da se bo že v prvih sejah razpravljalo o zunanji politiki in da bo minister Kálnoky pri tej priliki pojasnil zunanji položaj.

Vnanje države.

Barcelonski škof je z nekim pismom španjsko kraljico-vladarico prosil, naj s svojo vlado pregovori italijansko, da bo **papežu Leonu XIII.** dala primernega varstva. Ob enem zahteva škof, naj kraljica sv. Očetu ponudi v Španiji zavetišče za slučaj, ko bi se njegovo bivanje v Rimu ne strinjalo več z dostojanstvom.

Predvčeraj je izšla zadnja številka **srbskega** naprednjaškega glasila „Videlo“, ki objavlja na prvi strani pojasnilo vodilnega odbora, zakaj se hoče stranka odtegniti političnemu življenju. — Belgrajski dopisnik „Voss. Ztg.“ v jako čudni luči opisuje tamonje odnose: Dinastično vprašanje se sedaj v Srbiji očitno obravnava. Kdor je poprej le izgovoril ime kneza Nikite ali prince Karagjorgjevića, kaznovan je bil z mnogoletno ječo, zdaj pa se to godi

ne kaznjeno. Gibanje zoper kraljevsko hišo Obrenovicev se vedno bolj širi. Vsled jako prijaznega pisma, katero je poslal knez Nikita regentstvu, zastopal bo Srbijo pri poroki princesinje Milice regent general Belimarković. Ta sam na sebi neznaatni dogodek pa je v toliko važen, ker nam dokazuje, kakō se trudi ruska stranka na Srbskem, da bi je ne pozabil ruski car.

Bolgarsko sodišče prve stopnje je dva zatoženca obsodilo na smrt, ker sta, kakor že znano, umorila dr. Šišmanova. Nekega njujinega tovariša so obsodili k desetletnemu prisilnemu delu, eden je bil pa oproščen. Državni pravdnik je predlagal tudi pri tretjem zločincu smrtno kazen. Obravnava se bo še enkrat vršila pred prizivnim sodiščem.

Bruseljski „Nord“ pravi, da so vse bojne vesti gledé **Rusije** le borzne špekulacije. Niti ruska oboroževanja, ki niso nikdar prestopila ob svojem času v „Ruskem Invalidu“ objavljenega vspeveda, niti Kosovska slavnost v Srbiji, najmanj pa kretske vprašanje opravičuje bojne bojazni. Rusija je slej kakor prej miroljubna, na vzhodu kakor na zahodu.

„Nord“ sklepa z ostrim udarcem zoper Crispija, ki je skušal dokazati, preslepiti, da Francija izrablja stolnico revolucije za mejnarodno propagando.

Nemški cesar je, tako vsaj piše neki list, ostro obsodil izjave, katere so se iz Nemčije poslane rimskemu slavnostnemu odboru G. Bruna. Kaj neki bodo k temu porekli naši nemško-narodni oboževalci proslavljenega „mučenca prosvete“?

V Beziernu na **Francoskem** je bil predvčeraj boulangistiški banket, katerega se je vdeležilo 1500 oseb. Déroulède in Laisant sta govorila, ostro napadala vlado, ter prorokovala, da bo Boulanger ustanovil narodno republiko, vlado pravičnosti in poštenosti. Ob istem času pa je imel Lissagaray tudi v Beziernu protiboulangistiško predavanje. Mej njegovimi poslušalci in boulangisti, ki so zapuščali banket, je navstal boj. Déroulède-a so zgrabili in odvedli pred redarstvenega komisarja, potem pa pred državnega pravdnika. Včeraj so Déroulède-a zopet izpustili. Za sinoči so se bali novih izgredov, ker je prebivalstvo baje jako razburjeno in razdeljeno v dva tabora. Novejša poročila še manjkajo.

V **španjski** zbornici je general Pando interpeloval, ali je res, da so predlagale Združene države, naj se jim prodá otok Kuba. Naselbinski minister je odgovoril: „Celi svet nima zadosti denarja, da bi Španiji odkupil čast.“ Ponosna je ta beseda, kakor bi jo bil izrekel star hidalgo; toda liberalno gospodarstvo je Kubo že zdavnej odtujilo materni zemlji, in tako je postala Kuba na španjskem državnem telesu rana, katere ne morejo ozdraviti vsi ponosni govori.

Grški kralj, vojvoda Špartski in ruski veliki knez-prestolonaslednik so predvčeraj došli iz Peterburga v Berlin. Zadnja dva sta se mudila eno uro na kolodvoru, kjer sta tudi obedovala. Kralj je izstopil ter so ga sprejeli general pl. Pope, pl. Hahnke, grof Schlieffen in grški poslanik. Potem se je kralj nastanil v hotelu „Continental“. Vojvoda Špartski in ruski prestolonaslednik pa sta se odpeljala v Stuttgart. Kralj bo obiskal Hamburg, London, Pariz in Kodanj. Dne 6. oktobra bo poroka grškega prestolonaslednika s prusko princesinjo Sofijo.

Izvirni dopisi.

Iz Kranja *), 24. junija. Volilci večidel vseh volilnih okrajev oglašali so že po raznih listih svoja mnenja o kandidatih za deželni zbor, le naši mestici, starodavni narodni Kranj in sosednja Loka, nista črhnila o tej v vsakem oziru važni zadevi,

*) Obžalujemo, da ne moremo objaviti dopisa v celoti, ker bi bila zmešnjava še večja. Op. vred.

kakor da bi bila tudi danes jednih mislij o kandidatu, katerega jim vsiljuje centralni volilni odbor.

Precejšnje število je med nami, kakor tudi v sosednji Loki volilcev, ki pri sedanjih okoliščinah ne pripoznavajo potrebe centralno-volilnega odbora, še manj pa, da bi si pustili vsiljevati kandidata.

Mesti Kranj in Loka premorete med svojimi volilci in domačini, ne da bi se ozirali tu na uradniški stan, brezdvomno toliko intelligence, da si izberete izmed nje jednega moža, kateremu ne bode samo skrbeti za lastno čast in žep, marveč kar je glavna stvar in smoter, za blagor občanov in prospeh naših najlepših gorenjskih mestic.

Kaj pomaga Kranju njegova lepa lega in zdrav zrak, kaj pisani Loki senca, ako se od strani onih, ki ju zastopajo, ničesar ne stori za povzdigo in boljše gmotno stanje. Neustrašljivo stali ste naši mesti na strani naroda zmagonosno o času hude borbe, — a to, dragi moji, — to stanje, trdno kot skala, ruši se z gmotnim propadom, — kateri imamo priliko opazovati z lastnimi očmi. Gmotni pogin, to zapamtili naj bi si naši zastopniki. Vknjiževanja dolgov pri kranjskeji hranilnici množé se dan na dan, poslopja z lepimi stanovanji stojé pri nas prazna, — kdo in s čim, — vprašal bi, — jih bode vzdrževal še v prihodnje?

Izgubili smo v malo letih vojske, trgovina je skoro uničena, obrtniki so brez dela, jemlje se nam pred očmi naših poslancev še jedini šolski zavod, ki nam je bil v duševni in gmotni prospeh, — kam pridemo tem potom?

Kranj, ki je po svojej ugodnej legi in naravi sposobnejši, nego Kočevje in druga mesta za tak šolski zavod, izgubil ga bode, — in zakaj? Izgubil je šolo gotovo le zaradi tega, ker je bila razvpita kot izključljivo slovenski zavod. In kaj so storili gg. poslanci, da bi se ohranil imenovani šolski zavod? Edino le častitemu gospodu kanoniku Klunu gre čast in zahvala za govor 1. maja 1888 v drž. zboru; akoravno ni naš zastopnik, vzplamtil je za nas; hvalo vedel mu bode vsak zaveden meščan za to, in ostal nam bode v spominu. Nasprotno pa se je zadnja pomenljiva prošnja kranjskega mesta, o katerej so pred kratkim omenile še celó „Novice“, izročila na neumesten način, tako da nam ni pričakovati zaželenega sadu od nje. S kratka: vse prošnje in peticije v ohranitev naše spodnje gimnazije so bile zamán, vzrok pa nam je iskati v nejedinstvi naših zastopnikov, akoravno so se v deželnem zboru tako gorko potegovali za obstanek gimnazije, nasprotovali pa so na odločilnem mestu. Lepi govori in nade naše bile so tedaj le pesek v oči.

Skrajni čas je torej, da se osvobodimo; dolgo bili smo narodu poskusni kamen, in skušnja nas je dovolj poučila, da tujec nima srca za nas.

Prva lastnost poslanca našega mora tedaj biti, da čuti bedo z nami, da ima posluh za naše želje.

Izvolitev tujca našim poslancem nam bode le v pogubo, katere bomo sami krivi, vrhu tega pa si podpišemo sami s tem spričevalo duševnega uboštva.

A tudi značajan mora biti naš poslanec; on mora biti zmeren, in ne sme pozabiti, da so ga

Zavetišče.

(Zgodovinska povest. Češki spisal Al. Dostál, prevel —r—.)
(Dalje)

Od grada se je bližal jezdec. Stari vojščak, ki je ležal na tleh, je slišal peketanje. Hitro je skočil po konci in se zagledal v daljavo. Solnce je že zdavnaj zašlo in na obnebbi se je prikazala rudeča zarija.

„Rizek gré. Mož-beseda.“

Vsi so umolknili in gledali v ono stran, odkoder je prijezdil brzo jezdec. Mladi konj je časih poskočil, pa stari jezdec ga je ukrotil. Pavel je vstal, da pozdravi svojega prijatelja. Rizek je dirjal naravnost čez strnišča.

„Kakor mladeneč sedi v sedlu.“

„Boljši jezdec je kot delavec na polju“, pristavil je Kitka sedeč zraven Marte.

„Ta maha raje z mečem, oni zopet z motiko.“

V tem je bil Rizek tih. Komaj je ustavil Jurij konja. Pa vsi so se ustrašili, ko so pogledali na Rizka. Kakor bi zastiral črni mrak njegovo dušo. Iz oči so mu drle solzé. Skočil je raz konja, roke je sklenil in plašno pogledal k gradu.

„O Bog! Kaka nesreča!“ In zopet zaplaka

Ker je bil med prvimi, zadene tudi on na sovrážne pešake. Konj njegov zahrči in se zgrudi na zemljo. Francelj urno odskoči, braneč se s palašem in napadajoč. Čuti neko odločnost na življenje in smrt.

V tem trenutji ugleda tik sebe — Jurija. Obkolili so ga trije berzaljeri (lovci) in ga napadali; konj pod njim se péni in vspenja, sluteč opasnost, on sam je vže omagoval. Francelj se obotavlja, da bi mu priskočil ali ga pustil pasti, kar je želel njemu? Odloči se. Bliskoma priskoči in pod udarcem njegovega jekla zvali se jeden napadalec, zakadi se v družega, visoko vihteč palaš.

Jurij videč, da je oproščen, zamahne proti tretjemu. Po obupnem boji zdrkne i ta na tla. V tem trenutji čuje vsklik nepopisne bóli. Obrne se. Francelj, pritiskujoč roki na prsi, zgrudil se je na zemljo in curek krvi mu lije skozi prste.

V hipcu bil je Jurij pri njem in se dvigne s sedla.

„Francelj, za Boga, odpri oči!“ —

Odpré je res in mrklím očesom zre Juriju v obraz, ki je stal tu poleg umirajočega Francelja ves prepaden.

„Odpusti mi, želel sem ti smrt, ti si pa zá-me

žrtvoval življenje svoje. Ne smeš umreti, dokler mi ne odpustiš!“ —

Ranjeneč se nasmehne, obličje njegovo pa spreleti grozna blodost.

„Mati — sestra — Bog varuj — bolí — hudo bolí!“ Prsi se mu silno dvignejo, zobje zaškripljejo, roka krčevito zgrabi plašč nad ramo; po celem telesu se strese in izdihne — dušo svojo!

Bitka se pa valí medtem in drví naprej strahotno, pogoltujoč vse vprek, kakor razburjeni valovi.

* * *

Ali mora tako biti? Dà, tako mora biti, tako hoče previdnost božja, koja predpisuje svetovnim dogodjajem svoj tók. Ali je tolažba za toli bēde in nesreč? Gotovo. Kakor očičujoča nevihta, tako šine vojna med gromenjem in bliskanjem v to soparno, podlostni nasičeno ničemurno koristolovsko življenje kulturnih narodov, toda med rodovitnim in krepihim dežjem, kajti narodi vzlic vsemu temu postajajo vedno silnejši gledé svojega naraščaja, vedno omikanejši in imovitejši, in kjer jim nedostaje teh svojstev, vojna gotovo vseh nesreč ne zakrivi, temveč — nedostatek ljubezni — do svojega bližnjega!

A. S.

izvolili moške, katerim je dolžan odgovornosti za svoje čine.

Žalibog, da gospodje poslanci prezirajo te lastnosti, in zgodi se šestokrat, da se za volilce ne zmenijo, še manj pa, da bi jim odgovarjali, marveč zahtevajo, da se volilci uklanjajo njihovu dostojanstvu.

Pri tej priliki spominjam se članka v štev. 92 letošnjega „Slovenca“, „Narodni humbug“, v katerem je pisatelj v obče izvrstno karakterizoval našo dobo, katere politika nas sigurno tira v propad.

Z Dobrove, dné 23. junija. (Letina, požar, orglje.) Preteklo je ravno 10 tednov, kar se je zbudila narava iz zimskega spanja. Kolika prememba v tem kratkem času! Na velikonočni ponedeljek zarzli smo prvo zelenje na bukovih drevesih v hribu nad klanecem. In sedaj? Prvi ječmen videl sem tukaj vže pred par dnevi požet v kozolecu razobešen; strni ocvetele so ob najugodnejšem vremenu, rži priče so vže barvo dobro preminjati in sploh rečemo: vsi pridelki na polji obetajo prav dobro letino, če kaka nesreča ne prid čez-nje.

Prva deteljina košnja — izredno lepa — bila je vže pred 10 dnevi vsa pod streho; ravno tako je tudi vže pospravljeno do polovice sena s travnikov. Zadnji dnevi pred Binkošti in potem celi naslednji teden bili so za košnjo izredno lepi in ugodni, da si boljših ni moči želeli. Pretečeni teden je pa vreme koscem in grabljevkam slednji dan nagajalo; tudi ta teden, kakor se kaže, za košnjo kaj prida ne bode.

V petek, dné 21. t. m. dohiteli so gromonosni oblaki od severno-vzhodne strani le-sem nad Dobrovo; z ledenim zrnjem so nam, hvala Bogu, za ta pot še popolno prizanesli, čeravno je po njih bilo vže prav pošteno pričelo vreti. Tega dné je tukaj dež zemljo prav dobro premočil, kar posebno zeljnatim sadikam in pa fižolu po brežinastem svetu jako dobro ugaja. Ta dan pa za našo faro vendar-le ni ostal brez nesreče. Ravno okolu 2. ure popoldne je najhuje gromelo in treskalo. Strela udarila je pri posestniku Francetu Kozamerniku, po domače Tinačku na Utiku h. št. 19 v s slamo krito gospodarsko poslopje. V trenutku bilo je celo podstrešje v ognji. Gospodinja je bila z domačimi in par sosednjimi otroci sama doma; gospodar in drugi delavni domači ljudje kosili so na barji. Žena se je prvi trenotek hudo ustrašila, — a potem šla sosede na pomoč klicat. Živino in nekoliko gospodarskega orodja so na pomoč prihiteli domači in daljni sosedje rešili ter hišo požara obvarovali. Pri gospodarskem poslopju je pa vse, razun zidovja do tal šlo v zrak; zgorela so vsa za prihodnjo zimo pripravljena drva in butarice, nekaj kmetijskega orodja in okolo 65 stotov letošnjega sena in detelje. To poslopje bilo je za 300 glđ. pri „Slaviji“ zavarovano; škode je pa dosta več. Ker imajo ljudje tukaj prelepo krščansko navado, da osobito pogorelcem radi pomagajo ter jim z lesom in drugim materijalom na pomoč prihité, pomagali bodo gotovo tudi temu ponesrečencu tem rajši, ker mu je bilo pred sedmimi leti vse od kraja do tal pogorelo. Usmiljenje obrodi nasprotno usmiljenje.

Od Binkošti sem do včeraj popravljajl je vrli g. mojster France Goršič iz Ljubljane orglje pri tu-

kajšnji farni cerkvi. Očedi, pomanjkljivo z novim nadomestil in uglasbil jih je kaj izvrstno. Med posameznimi premeni in plenumom napravil je kaj prijetno harmonično soglasje, katero se je preje zelo občutno pogrešalo. Sploh rečemo, vse delo dognano je mojstersko — natančno. Vrli poštenjak ni eden tistih, da le denar odnese, pa je dobro, delo naj pa bo kakoršno hoče; če je zopet preje zaslužek, tem bolje. — On gleda bolj na to, da delo pošteno in temeljito izvrši, nego na lastni dobiček; zavaljo tega moral je pa tudi vžepri marsikaterih orgljah na novo izvršenih, globoko v lastni žep poseči. Reči se more, da je v tej stroki izurjen, spreten in soliden mojster Bog mu po milej domovini, kakor tudi izvan taiste prav mnogo koristnega dela in prav dobrega zaslužka nakloni! Svoji k svojim!

Iz Polja, 23. junija. (Nedeljsko posvečevanje.) V veliki vevški tovarni prišlo je posvečevanje nedelj in praznikov popolnoma iz navade. Vodstvo tukajšnje tovarne se ne briga za nedelje in praznike. Ne gledé na dneve Gospodove sili vznike, da morajo voziti premog in druge reči z železniške postaje Zaloga, kake pol ure po veliki cesti v tovarno na Vevče. Primerilo se je že večkrat, da so ljudje gredé iz cerkve od maše ali popoldanske službe božje srečavali vznike, ki so vozili premog in drugo blago v papirnico. Vznikom to skoraj ni zameriti, kajti vodstvo tovarne jih primora s tem, da jim preti spraviti jih ob zaslužek. Enako godi se z delavci in delavkami pri izdelovanju papirja. Mnogo nedelj prisiljene so ženske delati od sedmih zjutraj in do 4. ali 5. ure popoldne. Dostikrat ustavile so se že v nedeljo, a odgovorilo se jim je, ako ne pridejo v nedeljo k delu, jih tudi v ponedeljek ne potrebujejo. Tudi morajo delati ženske navadno zvečer do desete ali dvanajste ure in to le za male krajcarje. Odrasle ženske zaslužijo pri največjem trudu do 50 kr. na dan in ako delajo še zvečer od polu 7. do 10. ali 12. ure, zaslužijo še 10 do 12 kr. po vrhu. Ta bori zaslužek pa se jim še krati mnogokrat z denarno kaznijo za male neznatne reči, kakor n. pr. za izgovorjeno besedo ali nasmeh kaznujejo se z denarno kaznijo 40 do 50 kr. in tudi za cel goldinar so bile že kaznovane, toliko, kolikor zasluži cel dan ali dva dneva ena ženska. Tudi se je že primerilo, da je bil moški delavec kaznovan h krati za celih pet goldinarjev, in to, ne da bi bil morebiti provzročil kako škodo. In takih slučajev znanih mi je prav mnogo. Kam se razgubi oni denar, ki je tako ugrabljen ubogim delavcem, mi ni znano.

Radovedni smo, je-li pričakovati pomoči od kake strani, ali ne. Pred nekim časom priletelo je pač nekaj zrn od visoke vlade iz Ljubljane na vodstvo tovarne. To je sicer nekaj pomagalo, pa le za nekaj časa. Sedaj je že zopet vse v prejšnjem tiru. Najbolj zaničevani so domačini, posebno ko so se nekoliko postarali, ne morejo jih videti več, pri najmanjši priliki sunejo sedaj enega, sedaj drugega od dela. Ni še dolgo, ko so odpustili delavca, ki je 28 — reci: osemindvajset — let pridno opravljal svojo službo. Sumili so ga, da je on zatožil vodstvo pri visoki vladi, kar pa nikakor ni res. K.

Z Notranjskega, dné 23. junija. Najnovejši čudež je to, da je dobila Notranjska za deželni zbor novega kandidata — gosp. župnika Podboja.

Znani „Narodov“ podlistkar ne more nikakor umeti, da je v zavedni Notranjski sploh kaj takega mogoče, da si drznejo volilci za poslanca izbirati moža, ki še ni prisegel na „Narodov“ evangelij. Ubogi Notranjci, če sega zavednost Vaša res le tako daleč, da plešete, kakor Vam drugi godejo! Naglavni greh zdí se nekaterim gospodom, da se upa kdo rušiti disciplino, — sevéda disciplino centralnega odbora v Ljubljani ne, ker ta še ni proglasil svojih kandidatov, marveč disciplino „Slovenskega Naroda“. To je tembolj čudno, ker je vendar i preteklosti dovolj znano, da so bile ravno na Notranjskem že večkrat hude volilne borbe, o katerih se „Narod“ ni brigal niti za disciplino osrednjega volilnega odbora.

Pa pustimo to stvar! Kandidata imamo, kandidata iz ribniške doline. Ali komaj se je ta gospod oglasil, — gospod, ki je bil prej na Pivki sploh znan in priljubljen — déli so ga ne na ribniško rešeto, marveč na ribniško „rejšto“.

Nekdo gospodov dopisnikov piše, da tak oklic, kakoršen je napisal gosp. župnik Podboj, napiše lahko vsakdo. Istina! — Istina! — ponavljam še enkrat — saj takih oklicev smo navajeni od naših kandidatov. Kaj bi pač bili Vi boljši, da bi Vam obetal Vaš nameravani notranjski poslanec, da Vam priredi iz našega Krasa „obljubljeno deželo“.

Volilci! Nikar se ne izpodtikajte nad tem, da Vam župnik planinski ne razklada svojih gospodarskih mislij, — toliko gospodarskih mislij in toliko čutila za našega notranjskega kmeta imel bede župnik Podboj še vedno, kakor ostala gospoda kandidata.

Nočemo o tem govoriti, kdo ima več zmožnosti za deželnega poslanca, — ali g. Kavčič, ali gosp. Podboj! O tem nočemo zato govoriti, ker v tem smo vsi edini, — Vi, ki dobro poznate Podboja, — in mi, ki ga tudi dobro poznamo! Gospod, ki je precéj ponosen na svoje narodnjaštvo in ki po mišljenji zahaja v Kavčičev tabor, se je vendar izrekel: „Kavčič nam ne more škodovati, koristiti pa tudi ne!“ — Nekdo drugi se je še mnogo markantneje izrazil, — pa tega ne navajamo.

Če se župniku Podboju očita, da on dozda še ni ničesar pokazal v narodnem delu, — so te besede popolnoma naivne: „gospoda župnika poznamo le kakor gostoljubnega gospodarja in dopisnika „Slovenca!“ Vprašajte se, kdo je prej vedel za ime g. Hinka Kavčiča, dokler ga ni strankarstvo in neka mila sreča dovela na sedež deželnega zbora? Kaj je on pokazal v „narodnem“ delu? G. župnik pa je svoje slovensko in slovansko srce pokazal šestokrat, — pokazal, ko so bratje Čehi pohodili naš sivi Kras, in še vedno razodeva rodoljubno mišljenje svoje, dopisujoč in občujoč z znanimi češkimi pisatelji.

Vi pravite: „Vi, gospod župnik, ste še premлади!“ Dobro vemo, kakov zajec tiči za tem grmom. Če bi župnik Podboj kandidoval čez dvajset let, rekli bi: „Vi, gospod župnik, niste za to, — Vi ste prestari!“

Sploh pa je skrita za kulisami vseh teh dopisov ne veliko drugega, kakor zvižaja! Kdor pa méní, da dobí župnik Podboj le pet glasov, naj pride 4. julija v Postojino in tam bo videl, da bi bilo bolje, da bi molčal. Toliko za danes.

Iz Pulja (Istrija), 23. junija. To smo se bojevali 18. t. m., a žalibog, zmagala je nam nasprotna italijanska stranka. Šarenjaki in Italijani šli so v boj kakor ljuti Levi. Že zadnjič sem Vam sporočil, kakova zakonita in nezakonita sredstva so rabili naši protivniki. Agitacija je bila taka, da skoraj človek verjeti ne more, ako čuje vsa nesramna sredstva, kojih so se poslužavali Karnjeli. Odmah, ko so čuli, da so naši v Barbanu in Vodnjanu zmagali (za kar gre prva čast našim vrlim in domoljubnim svečnikom), so po noči ob 10. uri na vse strani iz Pulja poslali z vozovi svoje agitatorje. Ti so šli v zvsanka sela in budili ljudi iz spanja, nagovarjali jih in jim glasove po 5—10 gl. in še več plačevali. Ako so videli kojega, da se noče prodati, nagovarjali so ga, naj doma ostane, in celó takim so po 2 gl. dajali, samó da niso šli volit. Zopet drugim, ki jim kaj dolžujejo, so pretili, da jih bodo na milost in nemilost sudu izročili. Onim, ki v arsenalu delajo, so rekli, da jih bodo iz službe odpravili. Ni se torej čuditi, da so se naši priprosti seljaki dali zaslepiniti; a vendar jih je ostalo mnogo zvestih. Najbolj so nas varali Premanturci in Perojci. Perojci so grškega izpovedanja, in znana vam je prislovica: „Graeca fides, nulla fides.“ Obečali so nam sreče-

starček, ki je brez bojazni v vojski gledal smrti v obraz.

„Kaj se je zgodilo? Govóri, Rizek, in ne prikrivaj pred nami, kaj ti stiska srce.“

„Vse vam povem, ko si oddahnem, ko vas pripravim na žalostno vest.“

Celi Nekrasov rod in sosedje obstopijo tarnajočega Rizka.

„Kako srečen je bil dozda naš gospod!“

„Ravno smo govorili o tem.“

„Pa njegova sreča je zopet razrušena. Čudo, da ne znori ali pa ne umrje.“

„Le povej hitro, kako in kaj je!“

„Pred kratkim se je zasmejala sreča Hroznati, ko se mu je rodil sinček. Pa ta otrok je prišel pre-zgodaj na svet. Vojslava je bolehal, odkar se je ustrašila, da je zver njenega soproga napala. Nam je hitela naproti. Pa prehladila se je. Zato je tožila, ko je obiskala Nezdice. Toda morda niti Hroznata ni zapazil tiste premembe. Le potomec se je veselil . . . Dobil ga je, razradostil se je nad njim, pa sinček je danes opoldne —.“

„Umrí —.“

„Ali ta nesreča ni prišla sama. Rekel sem, da je Vojslava bolehal. Danes smo se posvetovali na

dvorišči, kako naj bi oslavili pogreb malega Hroznate, ko prihiti Dobronka vsa prestrašena in sliši se tudi tarnanje Hroznate skozi okno. Mislili smo, da žaluje tako nad umrlim sinom. „Zvesta družina, hitite v dvorano, da potolažite svojega gospoda. Sicer bo obupal! Hitro notri! Ne zapustite svojega žalostnega gospoda“, tako je vpila in trgala lase z glave.

„Bodi dete priporočeno Bogu!“

„A njegova mati mrtva“, dostavila je še.

„Za božjo voljo!“ zavpije srebrolasi kmet Nekrasa. „Toliko nesreče je res preveč za enega človeka. Po zimi je zgubil stariše, zdaj zopet ženo in otroka. Zakaj ni prišel na nas eden del te nesreče? Zakaj vse le na milostljivega gospoda?“

„Ali je res umrla Vojslava?“ vpraša žena mladege Nekrase, ki ni mogla tej vesti verjeti.

„Prišli smo v dvorano in videli smo. Verjeti nismo hoteli svojim očem, pa je bila mrtva. Hroznata je klečal pri postelji in solze so kapale na Vojslavino roko. Kako ne bi plakal! Komaj eno leto sta bila skupaj in tako sta se ljubila! Pogleknili smo in molili glasno za mir duše dobre gospé.“ Rizek ni mogel radi solza dalje govoriti. Tudi poslušalcem so se vdrle solze in Nekrasova, pogledávši otroke, je začela glasno jokati.

(Dalje sledi.)

niki in drugi, da čajo biti zvesti sinovi — a 18. t. m. so vsi kakor falanga došli ter glasovali za šarenjake. Jednako so nas prevarili Premanturci, kjer se jih je največ prodalo; sev vzrok je tudi ta, da so tamošnjemu županu — paši dolžni in tako so morali iti z njim. A najlepše so zvečer učinili, ko so vsem našim prvakom hiše s kravjekom namazali; tako prečast. g. župniku, ki je, ako se ne motim, s Kranjskega, g. Josipu Jurlini, ki je bil kandidat naše stranke, in še več drugim, ki se niso prodali ter so za nas glasovali. S tem so izdajice premanturske pokazali svojo oliko — sram jih bodi, drugega ne zasluže, da jim prav iz srca kličemo: Pereant! — Drugače pa, kakor rečeno, je v puljskem okraju težko premagati, ker so tu tri sela čisto italijanska in imajo skoraj toliko ali še več glasov, kakor vsa druga; le ko bi se iz hrvatskih nijeden ne prodal in bi vsi zvesti stali na naši strani, potlej bi morebiti zmagali. — Dalje tudi lista ni bila pravično narejena, ker je bilo polno mrtvih napisanih in dosti živih, ki imajo pravico glasovati, je bilo zbranih ali izpuščenih. — Naposled Vam še povem, da je trajalo glasovanje od 6. ure zjutraj do 7. zvečer. Počel je prvi učitelj v Premanturi in glasoval za narodno stranko in končal je zopet glas za narodno stranko. Oddanih je bilo 550 glasov, in sicer je dobila narodna stranka 182 in nasprotniki 368 glasov. Ako Vam še povem, da misli politično društvo „Edinost“ vložiti protest, sem Vam za danes dosti povedal, Drugi pot še kaj. *)

*) Prosimo.

Op. vred.

Dnevne novice.

(Iz kočevskega okraja) se nam poroča: Pri nas vré in vré kakor v kotlu. Kandidati se prikazujejo, kakor gobe po dežju. V nekem kraju je nekda več kandidatov nego volilcev, kakor vedó ljudje pripovedovati. Nevarni ravno niso ti kandidati, razven enega, o katerem pa se pripoveduje, da misli odstopiti, če že ni. To je kandidat neke srednje stranke, kakor nam je znana že itak pod drugim imenom. Največ upanja imata doslej gosp. Primož Pakiž in č. g. dekan Skubic. Kakor smo se prepričali, imata še največ glasov. Mi upamo, da nobeden naših volilnih mož ni tako kratkoviden, da bi za čašo vina šel na led sladkim besedam, in pričakujemo, da bodo možje pametno ukrenili in volili onadva kandidata, ki imata največ upanja do zmage. Nekdo pa trapi volilce z rekom: „Glejte, da ne bote Nemca volili!“ To je pač ironija! Povedal bi Vam rad še marsikaj, pa ni varno.

(Obiskovalce Vodnikove slavnosti) opozarjamo, da bodo dne 28. in 29. t. m. pri vseh vlakih čakali člani slavnostnega odbora, kateri bodo imeli pripete belo-modro-rudeče kokarde. Č. gostom, ki so prijaviili svoj prihod, določijo se listki, na katerih jim je naznanjeno stanovanje. Odbor.

(Vodnikova slavnost.) Da se more določiti števílo vdeležencev pri banketu, nujno prosimo, zlasti ljubljansko gospodo, da vsak najdalje do jutri 26. t. m. oglasi, oziroma kupi vstopnico k banketu pri odboru ali v čitalnični trafiki. Pri banketu so tudi dame dobro došle. Odbor.

(Gosp. A. Gangl.) ki je naredil model Vodnikovi podobi, pripeljal se je v Ljubljano, da nadzoruje delo. Danes so postavili Vodnikovo vlito podobo na kameniti podstavek. Na Valvazorjevem trgu so delavci postavili dva slavoloka.

(Osobne vesti.) Državni pravdnik ljubljanski, g. Josip Gale, premeščen je v Celje vsled lastne prošnje; na njegovo mesto pride g. Josip Pajk, do sedaj državnega pravdnika namestnik v Ljubljani.

(Predsednik deželne nadsodišču vitez Waser) je dne 9. junija objavil naredbo, sklicujoč se na opomin z dne 29. avgusta 1879 gledé političkega postopanja sodnijskih uradnikov, v kateri pravi, da se je prepričal iz mnogih preiskav in ovadb, da se posebno v krajih z mešaním prebivalstvom uradniki ne odtegujejo političnim društvom, temveč v občevanji z odličnimi možmi v gostilnicah itd. z nepredvidnimi izjavami kažejo svoje politično mišljenje. G. Waser noče kratiti uradnikom izvrševanja državljan-kih pravic, niti jim prepovedati samostalnega političnega prepričanja, vendar jih spominja na postavu z dne 21. maja, št. 46 drž. zak., po kateri jim zaradi ugleda in neodvisnosti sodnijskega stanú

ni dovoljeno, da bi se odločno postavljali na politično stališče in tako omajevali zaupanje prebivalstva do nepristranskega sodništva. V vsaki ustavni državi bodi sodnijski stan skala, ob katero se razbijajo valovi političkih bojev; sodnijski stan stoji nad strankami in dokaži z objektivnim in nepristranskim vedenjem, da imajo pred organi postave vse stranke enako pravico. Predsedniki sodišč naj pazijo na disciplino uradnikov in na uradno in izvanuradno, posebno pa na političko postopanje uradnikov. Komentara ni treba.

(Treščilo) je dne 19. t. m. Podgorico v dobropoljski župniji na Dolenjskem v zvonik. Ali strelovod se dotika v zemlji skale, strela se je razcepila in šinila skozi okno v bližnji cerkvenikov hlev. Ubila je kravo in junca, deset dni staremu teletu pa se ni nič hudega zgodilo. Puh je omamil tudi sestro cerkvenikovo, sedečo na hišnem pragu. Tudi cerkvico je strela na več krajih oprasnila, vendar brez posebne škode. Nesrečen pa je cerkvenik, ki je že sicer reven.

(Iz št. Petra) na Notranjskem se nam poroča: Včeraj so bile pri nas volitve volilnih mož. Izvoljenih je pet, ki bodo volili g. župnika Podboja.

(Poročil) se je včeraj v Žužemberku gospod Jakob Dereani, trgovec in posestnik, z gđ. Josipino Vehovčevno. — Dalje se je včeraj poročil gosp. dr. Val. Temnikar, odvetnik v Slov. Gradci, z gđ. Lenčkovno iz znane hiše na Blancici.

(C. kr. deželna vlada) je Antonu Makovcu v Ljubljani priznala 26 gld. 25 kr., ker je dne 30. aprila t. l. rešil iz Ljubljaničca dečka Pavla Debeveca.

(Občni zbor) avstrijskega notarskega društva za Štajersko, Koroško in Kranjsko bode, kakor naznanjajo nemška vabila, v nedeljo dne 7. julija dopoldne ob 10. uri v Celji v hranilničnem poslopji. Prihod naj se naznani g. Bašu v Celji do 3. julija.

(V Celji) se je vršila dvadnevna porotna obravnava proti trem ženam iz okraja šoštanskega, ki so zastrupile svoje može. Liza Lahovnik je obsojena na smrt, Helena Štefek na deset let težke ječe, Marija Mravljak za žive dni.

(Razpisano) je notarsko mesto v Senožečah.

Telegrami.

Prevali, 25. junija. Občni zbor podružnice sv. Cirila in Metoda v Črnem na Koroškem sijajen. Čez 200 vdeležencev. 108 novih udov pristopilo. Poslanec Einspieler in Hribar z ljubljanskimi pevci navdušeno sprejeti.

Dunaj, 25. junija. „Wiener-Zeitung“: Državnega pravdnika namestnik Pajk je imenovan za državnega pravdnika v Ljubljani; okrajni sodnik Ekl v Kranjski gori za državnega pravdnika namestnika v Ljubljani.

Kladno, 25. junija. Do večera je bilo skupaj 123 oseb zaprtih, mej temi mnogo ženskih, pri katerih so se našli ostanki oropanih in opljenjenih predmetov. Kot nekrivih so jih petintrideset zopet izpustili. Kolikor dosedaj znano, poiskalo bo sodišče še najmanj dvesto oseb. Za dōbe obravnave bo ostalo vojaštvo tukaj.

Trst, 25. junija. O polnoči je v neki krčmi pri prepiru mej grškimi in turškimi

pomorščaki 18leten turški pomorščak z italijanske ladije „Pierino“ grškega pomorščaka s torpedovke „Psarra“ z bodalom usmrtil ter štiri druge grške pomorščake in enega grškega meščana ranil. Sodnja komisija, grški generalni konzul in grški mornarični častniki so prišli na lice mesta, prepeljali ranjene v bolnišnico in zgrabili zločinca.

Sofija, 25. junija. Cesarjev govor nasproti delegacijam je vzbudil v Bolgariji z dotičnim odlomkom veliko zadoščenje, označenje splošnjega položaja pa nekoliko bojazni. Posebno pozornost je tukaj proizval stavek, nanašujoč se na Srbijo.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		znakometa v mm	toplomera po Celziju			
24	7. u. zjut.	732.7	17.0	sl. zap.	dež	3.30
	2. u. pop.	732.4	22.6	sl. vzhl.	del. jasno	dež
	9. u. zveč.	735.2	15.8	„	jasno	„

Srednja temperatura 18.5°, in 0.3° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

25. junija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	83 gl. — kr.
Srebrna „ 5% „ 100 „ „ 16 „	83 „ 80 „
5% avstr. zlata renta, davka prosta	108 „ 95 „
Papirna renta, davka prosta	98 „ 95 „
Akije avstr.-ogerske banke	905 „ — „
Kreditne akije	301 „ — „
London	119 „ 35 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleonid.	9 „ 46 „
Cesarski cekini	5 „ 66 „
Nemške marke	58 „ 25 „

Brata Eberl,
izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.
Pleskarska obrt za stavbe in meblje.
Ljubljana,
za Františkansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4.
priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njih stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano rečno fino delo in najnižje cene.
Posebno priporočilne za prekupe so oljnaté barve v ploščevinastih pušicah (Bleibbüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfinije naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah.
Cenike na zahtevanje.

Josip Deiller,
tovarna za cerkveno blago in razprodaja
— cerkvenih oprav —
na Dunaji VII., Zieglergasse 27.
Zastopnik Franc Brückner.
Proti gotovi naročbi se najtočneje izvršujejo vsakovrstne
cerkvene oprave
kot: kazule, pluviali, dalmatike, velumi, štrole, baldahini, zastave itd., kakor tudi
celi ornati.

Tuji.
21. junija.
Pri Matiču: Kaltenegor, e. kr. vladni svetnik z Dunaja, — dr. Noe, z družino, iz Gorice. — Marija Eržen, zasebnica, od Save.
Pri Slomu: Oblak, nadporočnik, s Štajerskega. — Koch, uradnik, z Dunaja. — Rubius, trgovec, iz Trsta. — Regina Mayer, zasebnica, z Dunaja.
Pri Južnem kolodvoru: Marija Jalovec iz Kranja. — Palkovic od Zidanega mostu.

Diseldorfske oljnaté barve v tubah.
Akvarne barve mokre in suhe.
Specialteta: Firnež iz kranjskega lančnega olja.
Specialteta: Ultramarinmodra in zelena barva.
Pisarna in zaloga: Šolski drevored 6 (semeniščno poslopje). Filijala: Slonove ulice 10-12.
priporočam slikarjem, dijakom, stavbenim in pohištvenim mi-zarjem, likarjem kakor sploh p. n. občinstvu svoje priznane izvrstne izdelke ter pošilja na zahtevanje cenilniške zastoj in franko.
Oljnaté barve v ploščevinastih pušicah le najboljše vrste, posebno pripravne za razprodajalce, po znižanih cenah; v dežah od 25 klgr. naprej primerno ceneje.
Kupovalcem večjih množin prednostne cene.
Vse vrste slikarskih in likarskih čopičev in slikarske patrone.

ADOLF HAUPTMANN,
prva kranjska tovarna
oljnatih barv, firneža in laka
v
Ljubljani.
Pisarna in zaloga: Šolski drevored 6 (semeniščno poslopje). Filijala: Slonove ulice 10-12.
priporočam slikarjem, dijakom, stavbenim in pohištvenim mi-zarjem, likarjem kakor sploh p. n. občinstvu svoje priznane izvrstne izdelke ter pošilja na zahtevanje cenilniške zastoj in franko.
Oljnaté barve v ploščevinastih pušicah le najboljše vrste, posebno pripravne za razprodajalce, po znižanih cenah; v dežah od 25 klgr. naprej primerno ceneje.
Kupovalcem večjih množin prednostne cene.
Vse vrste slikarskih in likarskih čopičev in slikarske patrone.

Perstene, mineralne in kemične barve.